

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.VI.20.680/2013/6.szám

A Kúria a Túri és Társa Ügyvédi Iroda ,ügyintéző dr. Túri Aranka ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Kacsarovszky Csilla Andrea ügyvéd által képviselt I. rendű és a személyesen eljáró II. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt a Kerületi Bíróságnál 16.P.XX.21.677/2011. szám alatt folyamatban volt és a Törvényszék 48.Pf. 636.989/2012/4. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen az felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezi, az elsőfokú bíróság 10. sorszámu ítéletét megváltoztatja és megállapítja, hogy a felperes és néhai között 2006. február 22. napján létrejött adásvételi és tartási szerződés, valamint ennek következtében a 2006. március 6. napján létrejött adásvételi szerződés felbontása, a 2006. március 9. napján a felperes, néhai és az I. rendű alperes által megkötött adásvételi szerződés módosítás és tartási szerződés módosítás érvénytelen.

Megkeresi a Budapesti 1. számú Földhivatalt, hogy a Budapest helyrajzi számú, természetben szám alatti ingatlannak az I. r. alperes tulajdonaként nyilvántartott 2406/10000-ed illetőségről az I. rendű alperes tulajdonjogát törölje és M. B. tulajdonjogát jegyezze vissza eredeti állapot helyreállítása jogcímén, a javára bejegyzett holtig tartó haszonélvezeti jog egyidejű törlésével.

Az alpereseket ennek tûrésére kötelezi.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 1.900.000.- (egymillió-kilencszázezer) forintot.

Mellõzi a felperes perköltségeiben marasztalását és kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 600.000 (hatszáz ezer) forint elsőfokú, fellebbezési és felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 363.600 (háromszázhatvanhárom-ezerhatszáz) forint elsőfokú, 370.800 (háromszázhetvenezer-nyolcszáz) forint fellebbezési és 606.000 (hatszázhatezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s:

A B. alatti ingatlan 2406/10000-ed tulajdoni illetőségére M. B. tulajdonát képezte. Az ingatlan 2932/10000 tulajdoni illetősége az I. rendű alperes, 4662/10000-ed tulajdoni illetősége a II. rendű alperes tulajdonában állt.

A felperes körzeti ápolóként dolgozott, aki a munkaköréből adódóan ismerte meg M. B.-t. Közöttük jó kapcsolat alakult ki, ezért M. B., akinek leszármazója, közvetlen rokona nem volt, azzal a kéréssel fordult a felpereshez, hogy kössenek tartási szerződést, mert ő szeretné, ha a felperes gondoskodna róla élete végéig. A felperes felkereste dr. P. E. ügyvédet és tájékoztatta a szerződéskötési szándékukról. Megkérdezte, hogy van-e annak akadálya, hogy a munkájából fakadóan a körzetébe tartozó beteggel tartási szerződést kössön. Az ügyvéd utánanézett a kérdésnek és közölte a felperessel, hogy ennek nincs akadálya.

2006. február 22. napján a felperes, mint vevő és M. B., mint eladó között adásvételi szerződés jött létre, amely szerint az eladó eladja a tulajdonát képező 2406/10000-ed ingatlanilletőséget a vevő részére. Az adásvételi szerződés 4. pontjában a felek rögzítették, hogy az eladó élete végéig jogosult a lakás használatára és ennek biztosítására az ingatlanhányadra vonatkozóan holtig tartó haszonélvezeti jogát fenntartja. Az 5. pont szerint az ingatlanilletőség vételárát a felek - a haszonélvezeti jog fenntartására is tekintettel - 1.900.000.- Ft-ban határozták meg. Ezen összeg átvételét az eladó a szerződés aláírásával elismerte.

Az adásvételi szerződés 6. pontja rögzíti, hogy az eladó kötelezettséget vállal arra, hogy a szerződést, az aláírástól számított 8 napon belül az elővásárlási jog jogosultjainak - az ingatlan társtulajdonosainak - bemutatja nyilatkozattétel céljából. Amennyiben bármelyik elővásárlásra jogosult él az elővásárlási jogával, a nyilatkozattétellel a vevő helyébe lép. Az adásvételi szerződést dr. P. E. ügyvéd készítette és ellenjegyezte.

A felperes, mint eltartó és M. B., mint eltartott között ugyanezen a napon egy tartási szerződés is megkötésre került, amely szerint a felperes kötelezettséget vállalt arra, hogy az eltartott tartásáról életet végéig gondoskodik. A tartás magában foglalta az étkezés, a

mosás, a takarítás biztosítását, a kert munkák elvégzését, az „örökhagyó” betegsége esetén a gyógyíttatást, ápolást, gyógyszerekkel történő ellátást és halála esetén az illő eltemettetést. A szerződés 4. pontjában a felek a tartás értékét havi 30.000.- Ft-ban állapították meg. A szerződést a felek aláírták és dr. P. E. ügyvéd ellenjegyezte.

Az adásvételi és a tartási szerződés ugyanazon a napon kelt Budapesten, egyik okiratban sem szerepel utalás a másikra.

2006. február 21. napján kelt levelével dr. P. E. ügyvéd tájékoztatta az alpereseket a felperes vételi szándékáról és az adásvételi szerződés tartalmáról. Felhívta őket, hogy 8 napon belül nyilatkozzanak, kívánnak-e élni elővásárlási jogukkal. Amennyiben igen, a szerződésben kikötött vételárat 8 napon belül helyezték letétbe nála. A levéllel együtt megküldött az alpereseknek egy elővásárlási jogról lemondó nyilatkozatot.

2006. február 27. napján dr. P. E. benyújtotta az adásvételi szerződést a földhivatalba és a felperes tulajdonjogának a bejegyzését kérte.

Az I. rendű alperes az elővásárlási jog gyakorlására felhívó levelet 2006. február 28. napján vette kézhez. 2006. március 6. napján írásban és telefonon szóban is jelezte az okiratkészítő ügyvédnek, hogy élni kíván az elővásárlási jogával. Ugyanezen a napon letétbe helyezte az 1.900.000.- Ft vételárat. Az ügyvéd szóban tájékoztatta az I. rendű alperest arról, hogy az adásvételi szerződéssel együtt egy tartási szerződés is készült.

2006. március 6. napján a felperes és M. B. megjelentek az dr. P. E. ügyvéd irodájában, miután az ügyvéd rövid úton tájékoztatta őket arról, hogy az I. rendű alperes élni kíván az elővásárlási jogával. A megbeszélésen felvett jegyzőkönyv szerint M. B. eltartóként ragaszkodott a felpereshez, ezért úgy döntött, hogy az adásvételi szerződést fel kívánja bontani, a vételárat visszaadja a felperesnek. Ehhez a felperes hozzájárult. Ugyanezen a napon elkészült az adásvételi szerződés felbontása megnevezésű okirat, amely szerint a szerződő felek a 2006. február 22. napján megkötött adásvételi szerződésüket felbontják.

2006. március 9. napján az I. rendű alperes jogi képviselőjével, M.-né dr. D. D. ügyvéddel egy előre egyeztetett időpontban megjelent dr. P. E. ügyvédi irodájában, ahová később a felperes és M. B. is megérkezett. Ekkor készült az adásvételi szerződés módosítás megnevezésű okirat, amely rögzíti, hogy az I. rendű alperes gyakorolta az elővásárlási jogát, ezért a felperes, mint vevő helyébe lép, így M. B. eladó és az I. rendű alperes, mint vevő között jön létre az adásvételi szerződés. A szerződés módosítást

aláírta M. B., a felperes és az I. rendű alperes, dr. P. E. ellenjegyezte.

Ugyanezen a napon a felek a 2006. február 22. napján megkötött tartási szerződést is módosították, abba belépett az I. rendű alperes teljesítési segédként, aki a szerződésmódosítás 6. pontja értelmében vállalta, hogy amennyiben a felperes a tartási szerződésben vállalt kötelezettségeit teljesíteni nem tudja - gyermekvállalás, egészségromlás, akadályoztatás miatt -, a tartási kötelezettséget a felperes helyett pénzben teljesíti, azzal, hogy személyes közreműködésre nem kötelezhető. Átvállalta továbbá az eltartott illő eltemettetésének a költségeit.

Az okiratkészítő ügyvéd 2006. március 10. napján a szerződés felbontására vonatkozó kérelmét a földhivatalhoz intézett levelében visszavonta, egyúttal kérte az I. rendű alperes tulajdonjogának és M. B. holtig tartó haszonélvezeti jogának ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzését.

2006. május 10. napján M. B. végrendeletet alkotott. Ebben úgy rendelkezett, hogy az ingatlanhányad ellenértékeként az I. rendű alperes által fizetett vételárat, amely a jogi képviselőjénél letétbe helyezésre került, - a per számára kedvezőtlen kimenetele esetén - a felperes örökölje. Amennyiben a bíróság a 2006. március 9. napján kötött adásvételi szerződés érvénytelenségét megállapítja, a B. szám alatti ingatlan 2406/10000-ed tulajdoni illetőségét a felperesre hagyja. A végrendeletet az örökhagyó két tanú előtt aláírta.

M. B. 2009. június 10. napján meghalt. Halála előtt a felperes házában élt, aki őt élete végéig ápolta, gondozta, majd gondoskodott az eltemettetéséről is. A közjegyző rész-hagyatékátadó végzésével adta át a hagyatékot a felperes részére végrendeleti öröklés jogcímén.

A felperes - a keresetet előterjesztő M. B. jogutódjaként is - végleges keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a közötte és néhai M. B. között 2006. február 22. napján létrejött adásvételi szerződés 6. pontja semmis, mert jogszabályba ütközik. Kérte, hogy a bíróság az eredeti állapotot állítsa helyre, keresse meg a földhivatalt néhai M. B. tulajdonjogának 2406/10000-ed arányban történő visszajegyzése és az I. rendű alperes tulajdonjogának törlése érdekében. Kérte továbbá, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a 2006. március 6. napján létrejött adásvételi szerződés felbontása, a 2006. március 9. napján létrejött adásvételi szerződés módosítása és tartási szerződés módosítása megnevezésű szerződések is érvénytelenek. Ezen szerződések vonatkozásában is az eredeti állapot helyreállítását kérte. Az alpereseket mindezek tűrésére kérte kötelezni.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte.

A II. rendű alperes a keresettel szemben érdemi nyilatkozatot nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

Az ítélet indokolásában a bíróság kifejtette, hogy 2006. február 22. napján a felperes és néhai M. B. között két különálló szerződés jött létre. A két szerződést önálló okiratba foglalták, egyik szerződés sem utalt a másikra. A bíróság álláspontja szerint nem volt megállapítható, hogy a felek egy szerződési akaratot foglaltak két külön okiratba. Mivel az ingatlan adásvételi szerződés egy közös tulajdonú ingatlan részilletőségének átruházására jött létre, az elővásárlási jog tényének okiratba foglalása jogszabályon, a Ptk. 145. § (2) bekezdésén alapuló kötelezettség volt, tehát ez nem ütközhet jogszabályba. Sem a jogi tévedés, sem a kényszer, fenyegetés, mint megtámadási ok nem volt megállapítható.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Egyetértett az elsőfokú ítéletben szereplő jogi indokolással. Hangsúlyozta, hogy a felek két önálló szerződést kötöttek, egyik szerződésben sem történt utalás arra, hogy az a másik szerződésre tekintettel jött volna létre. Az adásvételi szerződés tartalmazott szolgáltatást és ellenszolgáltatást, a tartási szerződés ellenszolgáltatás nélkül jött létre, de erre a Ptk. 586-590. § lehetőséget nyújt. A beszerzett bizonyítékok azt támasztották alá, hogy a felek két különálló szerződést kívántak kötni, mert a felperes nem tudta legyőzni azt a beállítódást, hogy asszisztens nem köthet tartási szerződést a saját betegével. Az önálló adásvételi szerződésben pedig helyesen került kikötésre az elővásárlási jog, ez nem jogszabálysértő, hanem pont a jogszabályi rendelkezésből fakad. A további kereseti kérelmek vonatkozásában szintén helyes volt az elsőfokú bíróság álláspontja, mivel az elővásárlási jog gyakorlása jogszabályszerűen történt, így a további szerződések megtámadása a felhozott indokok alapján értelmezhetetlen.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és helyette a keresetének helyt adó ítélet meghozatalát kérte. Amennyiben erre a rendelkezésre álló adatok alapján nincs lehetőség, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta. A felülvizsgálati kérelmet a felperes jogszabálysértésre alapította.

A felülvizsgálati kérelem indokolása szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Ptk. 207. §-ában foglaltakat, amikor a szerződési

nyilatkozatukat nem a szerződő felek akaratának megfelelően értelmezte. Mind az első-, mind a másodfokú bíróság tévedett abban, hogy a két szerződés önállóan is értelmezhető, mivel a felek akarata tartási szerződés megkötésére és a tartás fejében az eltartott ingatlan-hányadának az átruházására irányult. Változatlanul fenntartotta azon álláspontját, hogy a két szerződés megkötése és az adásvételi szerződésben az elővásárlási jogra történő utalás jogi tévedésen, az okiratszerkesztő ügyvéd téves tájékoztatásán alapult. Hivatkozott továbbá arra, hogy az I. rendű alperes joggyakorlása nem felelt meg a Ptk. alapelvének tekinthető jóhiszeműség és tisztesség követelményének. A szerződés a Ptk. 200. § (2) bekezdésébe is ütközik, hiszen az I. rendű alperes tisztában volt azzal, hogy a felperes évek óta gondozta M. B.-t és azzal is, hogy ő maga ebben a tevékenységben nem kíván közreműködni. Az I. rendű alperes tehát az elővásárlási jogát rosszhiszeműen, a jó erkölcsbe ütköző módon gyakorolta, feltűnően alacsony összegért szerezte meg az ingatlan tulajdonjogát, anélkül, hogy azért bármilyen ellenszolgáltatást nyújtott volna.

Az I. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására, és a felperes perköltségben marasztalására irányult.

A felülvizsgálati kérelem alapos.

A bíróság a jogerős ítéletet a felperes felülvizsgálati kérelmében és az I. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelmében előadottak korlátai között vizsgálta felül.

Megállapította, hogy a jogerős ítélet az ügy elbírálásához szükséges mértékben feltárt és helyesen megállapított tényállásból nem helytálló jogi következtetéseket vont le, ezért az ítélet jogszabálysértő.

Megsértették a bíróságok a Ptk. 205. §-ában foglaltakat, amikor nem vették figyelembe, hogy a szerződéskötő feleknek, a felperesnek és néhai M. B.-nak mi volt a tényleges ügyleti akarata.

A Ptk. 205. § (1) bekezdése szerint a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre. A (2) bekezdés pedig úgy rendelkezik, hogy a szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges.

A bíróságok vizsgálták, hogy mi volt a felek szerződéskötési akarata, azonban nem jutottak helyes következtetésre. Néhai M. B. tartási és adásvételi szerződést kívánt kötni a felperessel. Azt szerette volna, ha a felperes, akivel jó kapcsolatot alakított ki, gondoskodik róla élete végéig, mivel leszármazója, közeli rokona

nem volt. A tartás fejében az adásvételi szerződéssel az ingatlanának a tulajdonjogát kívánta átruházni a felperesre, azzal, hogy abban élete végéig benne lakhat, ezért fenntartotta a holtig tartó haszonélvezeti jogát.

A bizonyítási eljárás során nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy M. B. kizárólag önállóan adásvételi szerződést kívánt volna kötni bárkivel. Számára az ügyletkötésben a legfontosabb az volt, hogy biztosítsa a jövőre nézve a tartását, gondozását. A felperesben megbízott, aki hajlandó is volt vállalni ezt a feladatot, azonban természetesen nem ellenszolgáltatás nélkül, hiszen a felek nem álltak rokonságban, így az ingyenes tartás a felperestől nem is lett volna elvárható.

A Ptk-nak a tartási szerződésre vonatkozó 586. §-ból is egyértelműen kiderül, hogy a tartásért ellenszolgáltatás jár. Ez lehet a jogosult ingatlana, amelyet a kötelezettre átruházhat (Ptk. 587. § (1) bekezdés). A törvény külön kiemeli, hogy kizárólag a hozzátartozók között létrejött tartási szerződésből folyó kötelezettségek teljesítéséért nem jár ellenszolgáltatás, ha a körülményekből más nem következik. (Ptk. 590. § (1) bekezdés)

A felek szerződési akarata tehát tartási és adásvételi szerződés megkötésére irányult, ahol ténylegesen a tartás fejében a felperes megszerezte volna M. B. ingatlanát. A jogügylet elsődleges célja az volt, hogy biztosítva legyen M. B. tartása, gondozása. Amennyiben M. B. nyilatkozatait a Ptk. 207. § (1) bekezdése szerinti értelmezzük, egyértelműen megállapítható az ő ügyleti akarata. A tartási szerződés megkötése nélkül M. B. senkivel nem kötött volna önálló adásvételi szerződést. M. B. a felperes személyéhez ragaszkodott, kizárólag vele - senki mással nem - kívánt tartási szerződést kötni. A felperesnek az a magatartása, hogy élete végéig ápolta, gondozta M. B.-t, annak ellenére, hogy - az eredeti szándékukkal szemben - az ingatlanát nem szerezte meg, is alátámasztja azt, hogy a jogügylet fő eleme a tartás biztosítása volt.

A felperes ezzel az ügyletkötési szándékkal kereste fel dr. P. E. ügyvédet, aki két szerződést, egy adásvételi és egy tartási szerződést készített, amelyeket a felek ugyanazon a napon, 2006. február 22. napján aláírtak.

Itt utal a Kúria arra, hogy az I. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelmében azt állította, hogy a két szerződés nem ugyanazon a napon készült. Ezt azonban semmivel nem támasztotta alá. A jogerős ítélet tényállása ezzel szemben tényként állapítja meg, hogy a két szerződés ugyanazon a napon jött létre és a tényállás megállapítását egyik fél sem vitatta.

Megállapítható tehát, hogy mindkét szerződés, az adásvételi és a tartási szerződés is azonos szerződési akaratból született, egyazon jogügylet részei. Ebből következően a megkötött szerződéseket, a belőlük eredő jogokat és kötelezettségeket, érvényességüket is csak olyan módon lehet értelmezni és elbírálni, mintha formailag is egy szerződés elemei lennének. A jogerős ítélet jogszabálysértő volta abból ered, hogy az eljáró bíróságok a két szerződést önálló jogügyletnek tekintették és ekként bírálták el azok érvényességét.

Amennyiben a tartási szerződést önálló jogügyletként értelmezzük, azonnal feltűnik, hogy a tartásért a felperest semmilyen ellenszolgáltatás nem illeti meg. Ez pedig amellett, hogy a fenti jogszabályi rendelkezésekkel ellentétes, indokolatlanul terhes kockázatvállalás a felperes oldalán. Ha azonban a két szerződés ugyanazon jogügylet része, értelmet nyer a tartási szerződésben szereplő kockázatvállalás, mert annak ellentételezése az eltartott ingatlanának az átruházása a tényleges forgalmi értéknél jóval alacsonyabb vételár ellenében.

Jogszabálysértő a jogerős ítélet azért is, mert az eljáró bíróságok nem észlelelték, hogy a felek által megkötött tartási szerződés jogszabályba ütközik, ezért semmis.

A szerződéskötéskor hatályban volt az egészségügyi dolgozók rendtartásáról szóló 11/1972. (VI.30.) EüM rendelet, amelynek 18.§ (1) bekezdése értelmében az orvos, illetőleg a vele közös háztartásban élő hozzátartozója az orvos rendszeres gyógykezelése alatt álló, vagy arra rászoruló beteggel, valamint az orvos ellátási körébe tartozó személlyel tartási (életjáradéki, öröklési) szerződést nem köthet. A (2) bekezdés szerint ez a tiltó rendelkezés vonatkozik az egészségügyi szakdolgozóra, illetőleg a vele közös háztartásban élő hozzátartozójára is az egészségügyi szakdolgozó ellátási körébe tartozó személlyel kapcsolatban.

A jogerős ítélet tényként állapította meg, hogy „a felperes körzeti ápoló volt, aki a munkaköréből fakadóan ismerte meg M. B.-t.” A felperesre tehát a szerződéskötés időpontjában vonatkozott a fenti jogszabályba foglalt tiltó rendelkezés. A tartási szerződés tehát a fenti jogszabályba ütközött, ezért az a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmis. Az adásvételi szerződést a felek önállóan nem, kizárólag a tartási szerződéssel együtt kívánták megkötni. Ezt bizonyítja az is, hogy az elővásárlási jogát gyakorló I. r. alperes a tartási szerződésbe mint teljesítési segéd belépett. A felek az adásvételi szerződést a tartási szerződés nélkül nem kötötték volna meg, ezért a Ptk. 239. § szerint az adásvételi szerződés is érvénytelen. Érvénytelen adásvételi szerződés esetén elővásárlási jog nem gyakorolható.

A fenti jogszabályba ütközés, mint érvénytelenségi ok volt az,

amelyre a felperes természetes jogérzéssel rákérdezett és amelyről az okiratkészítő ügyvéd téves tájékoztatást adott a feleknek. Dr. P. E. tanúkénti kihallgatása során két alkalommal (14.P.XX.21.947/2006/18. sz.jkv. 2. oldal, 16.P.XX.21,677/2011/10. sz. jkv. 4. oldal) is határozottan nyilatkozta, hogy utánanézett és a felek szerződéskötését nem tiltja semmi. A szerződések tehát a Ptk 210. § (2) bekezdése szerint is megtámadhatók lennének.

Mivel a 2006. február 22. napján megkötött tartási és adásvételi szerződések érvénytelenek, érvénytelen az adásvételi szerződés 2006. március 6. napján történt felbontása, továbbá az adásvételi és tartási szerződés 2006. március 9. napján történt módosítása is.

Az adásvételi szerződés felbontásával kapcsolatban csak utal a Kúria arra, hogy az a 2/2009. (VI.24.) PK vélemény 2. pontjába is ütközött, a szerződés felbontására az elővásárlásra jogosult is kiható hatállyal csak addig van lehetőség, amíg ő a szerződésről nem szerzett tudomást.

A tartási - és ezáltal az adásvételi - szerződés érvénytelenségét a bíróságnak, miután az jogszabályba ütközött, hivatalból észlelnie kellett (2/2010. (VI.28.) PK vélemény 4. pont).

A Ptk. 237. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy érvénytelen szerződés esetében a szerződéskötés előtt fennállott helyzetet kell visszaállítani.

A szerződéskötés előtt a perbeli ingatlan 2406/10000-ed tulajdoni illetősége M. B. tulajdonát képezte, ezért a Kúria rendelkezett az ő tulajdonjogának visszajegyzéséről.

Az I. rendű alperesnek pedig visszajár az általa teljesített vételár, az 1.900.000.- Ft, melyet néhai M. B. jogutódjaként a felperes köteles visszafizetni.

A kifejtettekre tekintettel megállapítható volt, hogy a felperes alappal hivatkozott a jogerős ítélet jogszabálysértő voltára. Mivel az első és másodfokú bíróság a tényállást megfelelően feltárta, a megfelelő határozat meghozatalához szükséges tények az iratokból megállapíthatóak voltak, a Kúria a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetnek helyt adott.

A Pp. 270. §-ának (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban is irányadó Pp. 78. § (1) bekezdés szerint kötelezte a pereszes I. rendű alperest a felperes javára a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdésének figyelembevételével a ténylegesen végzett ügyvédi tevékenységgel arányosan megállapított, és a 4/A § (1) bekezdése szerint ÁFA-val

növelt összegű ügyvédi munkadíjból álló felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán a perveztes I. r. alperes köteles megfizetni az állam által előterjesztett elsőfokú, fellebbezési és felülvizsgálati illetéket. A fellebbezési illeték összegének megállapításánál a Kúria figyelemmel volt arra, hogy az I. r. alperes hatálytalan fellebbezésére 114.000 forint illetéket lerótt, melynek visszatérítésére nem jogosult.

Budapest, 2013. október 22.

Dr. Kollár Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Pusztai Ágnes s.k.
előadó bíró, Dr. Puskás Péter s.k. bíró

Szné

A kiadmány hitelével:
tisztviselő